

-*-

SENTÈNCIA 04-00 DE 8 DE MARÇ DE 2000

Ponent : M.I. Sr. Josep Lluís VÀZQUEZ SOTELO

ANTECEDENTS DE FET

I.- RESULTANT: que el Tribunal de Corts dictà sentència en data 7 d'abril de 1999 en la causa de referència amb la següent part dispositiva: "FALLEM: que hem de condemnar i condemnem Anders S. com autor d'un delictes major de lesions per imprudència de l'article 197 del Codi Penal a la pena d'un mes de presó condicional i pagament de les despeses processals causades. Absoltem Pedro Eduardo T. del mateix delictes que se li imputa i posant-se fora de causa el negoci "E.E." i la Cia. L. S.A. En concepte de responsabilitat civil, condemnem solidàriament Anders S. i la Cia. "P." a indemnitzar Antoni J.G. i la seva filla Irene J.R. dels perjudicis soferts arrel de l'accident del 28 de desembre de 1995. Els condemnem solidàriament a pagar a Antoni J.G. representant legal de la seva filla menor Irene la quantitat de 2.000.000.- pts a títol de provisió. Deixem pel període d'execució de sentència la determinació del perjudici corporal de la menor, previ nou peritatge mèdic que haurà d'intervenir en els 6 mesos següents a la present sentència. Diem que l'avaluació de les diverses despeses al·legades per Antoni J.G. serà realitzada en el mateix tràmit processal, després de l'aportació per aquest dels justificants oficials o proves suficients d'absència de cobertura social i de les altres despeses al·legades".

II.- RESULTANT: que el fallo de la sentència que s'ha transcrit es fonamentà en els següents fets provats que la sentència descriu en el primer resultant: "a finals del mes de desembre de 1995, durant les vacances de Nadal, Antoni J.G. va contractar prop de l'escola d'esquí S. radicada a l'estació d'esquí Grau roig-Pas de la Casa un curset d'esquí per la seva filla Irene J.R. de 12 anys d'edat, havent escollit com a monitor particular Anders S.

El 27 de desembre, Anders S. donà la primera classe a la menor sense que es produís cap incident particular, fent-li fer pistes fins el nivell vermell. L'endemà després

que Irene hagués baixat uns trams de dificultat vermella i hagués caigut vàries vegades, Anders S. la portà a la pista de dificultat negra anomenada "Jordi anglès" de la citada estació i això malgrat les reticències de la menor que li digué que tenia por.

Arribats a un lloc d'important desnivell, amb una neu molt dura, Irene J.R. perdé l'equilibri precipitant-se pendent avall i topant finalment contra les proteccions del costat dret de la pista, aturant-se prop de la balisa núm. 10, restant els esquís uns tres metres per sobre i sortint-li ambdues botes dels peus en el decurs de la caiguda, sofrint una fractura de tibia i peroné, així com una commoció cerebral, lesions que tardaren uns 3 mesos en curar.

Anders S., de 20 anys d'edat al moment dels fets, treballava com a monitor d'esquí des de l'anterior temporada, en el curs de la qual va fer classes d'iniciador, obtenint el seu diploma, lliurat pel Ministeri de Turisme i Esports.

Aquest diploma el facultava per a donar classes fins a nivell de paral·lel de base i baixar per pistes de dificultat blava.

La menor havia esquiat l'any anterior uns tres dies, sempre amb cursets individuals, començant a fer una mica de paral·lel.

Irene J.R. havia llogat el material que duia a la botiga "E.E." situada a peu de pista de l'estació Grau Roig, l'encarregat de la qual era Pedro Eduardo T.

Irene J.R. calçava un 37, constatant-se però, que el dia de l'accident portava un 39. La seva alçada era de 157 cm i pesava 53 kg, malgrat això duia uns esquís calculats per una talla de 170 cm.

Altrament, cal esmentar que aquests esquís no estaven ni encerats ni correctament afilats, amb tot, Anders S. afirma haver verificat els esquís i fixacions abans de començar els cursos del que no es recorda la menor. Malgrat les cinc caigudes sofertes per Irene el mateix dia d'autes, no es produí cap incident particular en quant a les fixacions o les botes".

III.- RESULTANT: que contra dita sentència s'interposà recurs d'apel·lació pel processat Anders S. i la Cia. d'assegurances P., al·legant en síntesi els següents fonaments de la seva impugnació: 1) la sentència condemna al recurrent com autor responsable d'un delictes major de

lesions per imprudència mentre que absol a Pedro Eduardo T. que també havia estat processat, absolent també a Francesc E.C. i a la Cia. d'assegurances L. SA, condemnant a Anders S. com a únic responsable de la imprudència amb el resultat lesiu que consta expressat, sent així que en opinió del recurrent la sentència no ha pres en consideració altres circumstàncies que acrediten la responsabilitat corresponent a la firma que subministra el material d'esquí defectuós; 2) la sentència reconeix el mal estat del material arrendat pel pare de la menor Irene J.R., malgrat el qual atribueix tota la responsabilitat al processat recurrent, sent així que la responsabilitat de Pedro Eduardo T no solament era mantinguda pel recurrent sinó que també ho era pel Ministeri fiscal; 3) l'inadequat i defectuós material llogat a la menor Irene J.R. no manca de transcendència per a establir la responsabilitat pels fets de la causa, sinó que manté una relació de causalitat amb la caiguda, la qual no s'hauria produït si els esquís i les botes haguessin complert degudament la seva funció d'assegurar a la menor que practicava l'esquí amb aquell equip, subjectant degudament els peus, turmells i cames de l'esquiadora, fent segur el descens, i en el suposat que les deficiències d'aquell material no tinguessin entitat per a definir una responsabilitat penal, quant menys s'haurien de valorar per a compensar o reduir la responsabilitat civil pels resultats lesius i danyosos de l'accident, els quals han de recaure també sobre Pedro Eduardo T.; 4) la sentència reconeix que els esquís eren massa llargs, que no estaven encerats ni ben afilats i que els mancaven els visos que havien de subjectar les fixacions i que aquestes estaven mal regulades, acceptant igualment la sentència que les botes eren massa grans, de manera que la lògica conduiria a la conclusió contrària de la sentència, la qual lluny de deduir d'aquells fets responsabilitat de Pedro Eduardo T., atribueix tota la responsabilitat al recurrent Anders S., fonamentant-se en que "aquest havia constatat les deficiències indicades sense haver-les-hi donat importància", responsabilitat de la incidència que aquelles deficiències haguessin pogut tenir en la caiguda de la menor, sostenint el recurrent que malgrat que Anders S. tingués la obligació de verificar els esquís de la menor (com ho va fer) era Pedro Eduardo T qui tenia la obligació de subministrar uns esquís en bon estat i adequats a les característiques de la menor, sense oblidar que algunes de les deficiències poden ser difícilment constatables fins i tot per un monitor; 5) la sentència treu importància al fet que les botes subministrades per a la menor Irene fossin excessivament grans, exonerant de responsabilitat a Pedro Eduardo T

malgrat haver entregat un material inadequat, fonamentant-se la sentència en una simple hipòtesi que no ha estat provada, qual es de presumir que l'únic motiu pel qual les botes van sortir disparades en el moment de l'impacte és que es trobaven obertes o fluïxes, de quina hipòtesi torna la sentència a deduir la responsabilitat única del monitor Anders S., citant a continuació una sentència del Tribunal de Corts de 4 de juliol de 1984, segons la qual el procés penal no permet arribar a conclusions condemnatòries per meres presumpcions, indicis o sospites; 6) la sentència recorreguda efectua el raonament que antecedeix després d'haver constatat que la menor Irene J.R. ja havia caigut abans, en diverses ocasions, sense haver perdut les botes, així com la dificultat que portant unes botes excessivament grans, poguessin caure al primer impacte, impugnant el recurrent aquell raonament de la sentència perquè, en primer lloc, el fet d'haver caigut abans sense desprendre's de les botes no les convertia en adequades si s'ha constatat que eren excessivament grans, significant aquell fet que en aquelles caigudes anteriors la nena tingué una fortuna que li manca en la caiguda final; i en segon lloc, la caiguda no s'hauria produït si els peus i les botes haguessin format -com hauria de ser- un sol bloc, per lo qual es precis que les botes fossin adequades, en quin cas o bé la caiguda no s'hauria produït o al menys les conseqüències de la caiguda haurien estat menors, raonaments sobre els quals conclou el recurrent que fou la reiteració de les caigudes i la pròpia forma de caure la que provocà la pèrdua d'unes botes inadequades per massa grans, de manera que si la menor havia caigut anteriorment sense haver perdut les botes és perquè a més de que les portava ben cordades tingué sort, i si al caure a la pista negra perdé les botes fou degut a la reiteració de les caigudes i a la mateixa forma de caure; 7) No nega el recurrent Anders S., la seva pròpia responsabilitat en la producció de l'accident i per tant en les conseqüències danyoses, però el que no li sembla admissible és que se li atribueixi a ell tota la culpa exonerant de responsabilitat a Pedro Eduardo T en base de presumpcions. Conclogué el seu recurs sol·licitant la revocació de la sentència, dictant-se una altra per la que es declari la responsabilitat penal de Pedro Eduardo T., amb la concurrència de culpes a efectes de responsabilitat civil entre Anders S. i Pedro Eduardo T i les seves respectives Cies. asseguradores, a raó d'un 60% per Anders S. i del 40% per Pedro Eduardo T, reservant per a la execució de sentència la quantificació de les responsabilitat. Mitjançant escrit de 3 de juny de 1999 els citats recurrents comparegueren davant aquest Tribunal Superior per a mantenir el seu recurs.

IV.- RESULTANT: per la seva part Antoni J.G. com a representant legal de la menor Irene J.R., sota la representació i defensa del Lletrat Joan Miquel RASCAGNERES, interposà recurs d'apel·lació contra la sentència del Tribunal de Corts, al·legant el següent: 1) assenyala en primer lloc que el recurrent Anders S. reconeix la seva responsabilitat penal i la seva part de responsabilitat civil en la producció de l'accident, limitant-se a sol·licitar una repartició de culpes en quant a la responsabilitat civil derivada amb Pedro Eduardo T; 2) comparteix tots i cada un dels arguments desenvolupats per la representació lletrada d'Anders S. en el seu recurs d'apel·lació, entenent que l'absolució de Pedro Eduardo T no és ajustada a dret, ja que la seva forma de procedir s'ha de considerar també com a imprudència o negligència greu en el compliment dels seus deures professionals, no existint cap dubte sobre el defectuós estat del material que Pedro Eduardo T com a empleat de la botiga "E.E." entregà per ser utilitzats per la menor Irene J.R., donant per reproduït tot quant la defensa d'Anders S. exposa en els fets 4t, 5è i 6è del recurs d'apel·lació, sol·licitant en conseqüència la revocació de la sentència a fi de constatar també la responsabilitat de Pedro Eduardo T i de la seva Cia. asseguradora L. SA: 3) en quant a la responsabilitat civil fonamenta el seu recurs contra la sentència per quant la provisió de 2.000.000.- pts establerta en la sentència a compte dels danys i perjudicis soferts és molt insuficient donat que aquests ascendeixen a un import no inferior a 16.000.000.- pts i donat que els documents aportats acrediten que el recurrent Antoni J.G. no ha cobrat cap prestació a càrrec de la Seguretat Social espanyola perquè l'empresa en la que treballava no havia satisfet les cotitzacions a la Seguretat social espanyola i perquè havia estat acomiadat de l'empresa 4 dies després de produir-se l'accident, acompanyant documents oficials justificatius i sol·licitant que s'estableixi una provisió no inferior a 4.000.000.- pts deixant pel tràmit d'execució de sentència la valoració dels danys i perjudicis soferts.

V.- RESULTANT: que el Ministeri Fiscal davant el recurs d'apel·lació interposat en interès d'Anders S. i de la Cia. d'assegurances P., s'adherí a dit recurs en base a les següent consideracions: 1) el 28 de desembre del 1995 Irene J.R. de 12 anys d'edat, caigué quan estava practicant l'esport de l'esquí, fracturant-se la tíbia i el peroné, patint també una commoció cerebral havent necessitat més d'un any per curar; 2) la menor en el moment dels fets

tenia una baix nivell d'esquí, propi de debutants, esquiant per una pista de categoria negra en l'estació d'esquí Grau Roig-Pas de la Casa, seguint les instruccions del seu monitor el processat Anders S., de l'escola d'esquí S., el qual posseïa únicament diploma d'iniciador, que el faculta per a donar classes a un nivell de paral·lel de base i baixar per pistes blaves; 3) la caiguda es produí en un tram de pista amb un desnivell important, existint a més una placa de gel, el que motivà que Irene J.R. perdés l'equilibri marxant pendent avall fins a xocar amb les proteccions del costat dret de la pista, perdent en el curs de la caiguda els esquís i les dues botes que li saltaren dels peus; 4) el material d'esquí havia estat llogat a una botiga especialitzada denominada "E.E." i presentava importants deficiències tècniques, segons l'informe pericial realitzat, sent a més les botes massa grans. Per les indicades raons el Ministeri fiscal considera que les dues causes han contribuït a la producció del resultat lesiu, pel que sol·licita la revocació de la sentència a fi que se'n dicti una altra en el sentit sol·licitat davant el Tribunal a quo.

VI.- RESULTANT: que la representació de Pedro Eduardo T. i del negoci "E.E." (del qual diu erròniament que ha estat declarat responsable civil en la causa de referència) comparegué davant aquesta Sala Penal manifestant: 1) que considerava ajustada a dret la sentència; 2) que s'oposava al recurs d'apel·lació del processat Anders S. i de la Cia. d'assegurances P., recurs que considera nul de ple dret ja que es basa en fets i no en motius i torna a repetir els mateixos arguments que ja utilitzà davant el Tribunal de primera instància; 3) que no considera defensables ni provats els arguments en que es basa el recurrent, no sent cert ni havent quedat provat que el material llogat estès en mal estat el dia que es produí l'accident, no influint en la relació de causalitat de la seva producció la dada que les botes fossin dos números més grans, com tampoc ha quedat provada la manca de visos i fixacions, havent-se demostrat en canvi que Anders S. era un monitor d'esquí qualificat solament com a iniciador, tenint solament un any d'antiguitat en aquell treball, mancant de nivell suficient per a ensenyar a una nena de 12 anys, que no tenia cap experiència sobre tot per descendir per una pista de les dites "negres", havent quedat provat també que el processat Anders S. verificà l'equip d'esquí no trobant-li cap anomalia ni fent la menor observació, el que indica que el trobà correcte, sent també de destacar que la menor Irene havia estat esquiant prèviament amb el mateix monitor i

amb el mateix material en els dies anteriors, havent caigut aquella sense que la causa es pogués atribuir al material utilitzat, de manera que d'haver estat el material inapropiat el causant de la caiguda, la menor hauria patit l'accident amb anterioritat. Invoca la sentència d'aquest Tribunal de 2 de setembre de 1998 (núm. 15-98) la doctrina de la qual considera perfectament aplicable al cas present; 4) la sentència recorreguda aprecia correctament que el processat Anders S. portà a la menor Irene J.R. a esquiar a una pista negra sense que tingués el nivell d'esquí necessari i sense que el citat monitor tingués preparació o nivell d'esquí per a realitzar classes en aquell tipus de pistes perilloses, per lo qual contràriament la culpa recau únicament i exclusiva en el citat processat, monitor Anders S. i no en Pedro Eduardo T. i el negoci "E.E.", els quals consideren intranscendent que les botes llogades fossin dos números més grans del degut, sent la causa de que sortissin dels peus de la menor esquiadora que aquesta les portes obertes o fluïxes; 5) després d'al·legar que manca tot element subjectiu per a imputar responsabilitat penal a Pedro Eduardo T, conclou que la única responsabilitat de l'accident ha de recaure en el processat Anders S., sense que hi hagi lloc a compensació de culpes.

VII.- RESULTANT: que durant la substanciació del recurs, la representació i defensa lletrada del perjudicat Antoni J.G. i de la seva filla menor Irene J.R., mitjançant escrit de 8 de juliol de 1999, després de constatar que el Ministeri Fiscal s'adherí al recurs interposat per la representació del processat Anders S., sol·licità que es dictés una altra sentència d'acord amb l'escrit interposant recurs d'apel·lació de 7 de juny de 1999. A la seva vegada, la representació de Pedro Eduardo T. i del negoci E.E., mitjançant escrit de 20 de juliol de 1999, tornà a considerar ajustada a dret la sentència recorreguda, oposant-se als recursos d'apel·lació interposats pel Ministeri fiscal i per la representació processal d'Antoni J.G. i de la seva filla. A més de varis escrits relatius a la provisió de fons, a compte de la indemnització acordada en la sentència, la representació del recurrent Anders S. i de la cia. d'assegurances P., mitjançant escrit de 27 de juliol de 1999, contestà a l'adhesió al recurs realitzat pel Ministeri fiscal, compartint els seus arguments i reiterant la petició de repartiment de la responsabilitat civil en la proporció interessada en el recurs, oposant-se en canvi a les pretensions del recurrent Antoni J.G. relatives a l'augment de la quantitat a consignar a compte de la responsabilitat civil. Per últim la representació de

la cia. d'assegurances L. SA, mitjançant escrit de 27 de juliol de 1999, raonà la correcció de la sentència, per quant el Tribunal de Corts valorà correctament les proves practicades en la causa establint que la causa eficient de l'accident fou la imprudència del monitor, que feu baixar a la menor Irene J.R. per una pista de dificultat superior al seu nivell d'esquí, al·legant a més altres arguments pels quals s'oposà al citat recurs d'apel·lació d'Anders S., de l'escola d'esquí S. i de la Cia. d'assegurances P. SA.

VIII.- RESULTANT: que assenyalat dia per a la vista del recurs, informaren en recolzament de les seves respectives pretensions el Ministeri fiscal; l'advocat Daniel ARQUÉS en nom del recurrent Anders S. i de la Cia. P. (que tornà a sol·licitar una distribució de culpes entre un 70% i un 40%, com ja havia sol·licitat en el seu escrit); el Lletrat Joan Miquel RASCAGNERES en interès d'Antoni J.G. i de la seva filla Irene (que també sol·licità la repartició de culpes a efectes d'indemnització, deixant al Tribunal el criteri de fixar la proporció en un 60% i en un 40% o en altra que consideri correcta); l'advocat Josep Mª ROSSELL PONS, en interès de Pedro Eduardo T. i d'E.E., que s'oposà als recursos, atribuint tota la responsabilitat al monitor, al qual incumbeix comprovar la correcció i bon estat de l'equip, divent-se l'accident a la seva manca d'experiència i a la imprudència de fer esquiar a una menor totalment inexperta per una pista de dificultat negra, sol·licitant la confirmació de la sentència i al·legant també que el negoci E.E. manca de personalitat jurídica; informant finalment la Lletrat Mª Carme MOLES PÉREZ, en interès de la cia. d'assegurances L. S.A., per a sol·licitar l'íntegra confirmació de la sentència, que aprecià correctament els fets per quant la nena caigué perquè no sabia esquiar, sent l'explicació que les botes sortissin dels peus el que estiguessin mal col·locades, raons per les quals la sentència ha de ser confirmada, senyalant que en la hipòtesi de compensació de culpes seria d'aplicació el suposat d'exclusió de responsabilitat de la Cia. asseguradora establert en l'art. 3 de la pòlissa, quedant els autes del recurs vists per sentència.

FONAMENTS DE DRET

I.- CONSIDERANT: que el *thema decidendum* del present recurs es concreta en resoldre si a més de la responsabilitat (penal i civil) que evidentment correspon al processat condemnat per la sentència Anders S. (i que el mateix admet en el seu recurs) ha de ser compartida per l'altre processat Pedro Eduardo T. (absolt en la sentència) per haver facilitat un equip d'esquí clarament inadequat per a la nena Irene J.R., pronunciament del qual a la seva vegada derivaria el repartiment o distribució de les responsabilitats civil entre ambdós co-responsables i entre les seves respectives entitats asseguradores. És en aquest punt on s'enfronten els plantejaments dels recurrents: a) d'una part el processat Anders S. sol·licita que es declari juntament amb la seva responsabilitat també la del processat Pedro Eduardo T, distribuint la responsabilitat civil entre ells a raó d'un 60% i 40% respectivament; b) a aquest recurs s'ha adherit el Ministeri fiscal i el mateix punt de vista és defensat també pel perjudicat Antoni J.G. com a pare i representant legal de la menor; c) d'altra part, Pedro Eduardo T, lògicament considera correcta la sentència i atribueix tota la culpa de l'accident al monitor Anders S., que sense tenir la preparació adequada portà a la nena de 12 anys Irene a esquiar en una pista d'especial perillositat i amb un fort desnivell qualificada com a negra; d) les companyies asseguradores implicades en les conseqüències danyoses de l'accident defensen les pretensions dels seus respectius assegurats.

II.- CONSIDERANT: que de la narració dels fets que la sentència declara com a provats resulten les següent actuacions no ajustades a les adequades normes o criteris de cura que han de ser observats; a) d'una part el processat Anders S., com a monitor d'esquí de l'estació Grau roig-Pas de la Casa (escola S.) posseïa un diploma de monitor que l'autoritzava per a donar classes fins el "nivell de paral·lel de base" per baixar per pistes de dificultat blava i amb aquesta qualificació el dia 27 de desembre donà la primera classe a la menor Irene J.R., llavors de 12 anys, fent-li practicar en pistes de dificultat vermella, exercicis amb els quals la menor caigué varies vegades (5), malgrat tot, al dia següent, no obstant la resistència de la menor que expressà temor per les caigudes sofertes, la portà a practicar esquí a una pista de dificultat "negra", en un lloc amb gran desnivell i en una ocasió en que la neu estava molt dura; b) a la referida menor li fou llogat pel negoci E.E., del processat Pedro Eduardo T un equip d'esquí inadequat per a ella, ja que els esquís que li entregaren no estaven ni encerats ni

adequadament afilats i a més eren apropiats per a una talla de 1,70m, quan la menor referida tenia una talla de 1,57m, pesant 53 kg, i a més les botes corresponien al núm. 39 quan la nena calçava un 37 (sense perjudici que les botes podessin estar mal cordades o subjectades al practicar l'esquí; c) en aquest conjunt de circumstàncies, practicant l'esquí per una pista especialment perillosa i en un dia de neu molt dura, amb un equip indubtablement inadequat, la menor sofí la caiguda de la que derivaren les importants lesions que en la causa es descriuen i al caure sortiren projectats els esquís i les botes que foren a parar a una certa distància, produint-se fractura de tibia i peroné i commoció cerebral.

III.- CONSIDERANT: que les circumstàncies expressades en el considerant anterior com a concurrents en l'accident són també acceptades en els diversos recursos, amb la diferència que en els dos grups de recurrents fan una valoració distinta i contraposada de la importància o transcendència que dites circumstàncies han tingut en la producció de l'accident dins de la relació de causalitat que jurídicament ha de mitjançar entre l'event i el resultat lesiu. Mentre el primer grup de recurrents -així com el Ministeri Fiscal- estimen que els dos grups de circumstàncies han contribuït a la producció de l'accident o al menys a les seves conseqüències lesives, el segon grup de recurrents entén que la caiguda i lesions de la menors fou únicament i exclusiva atribuïble al monitor, l'actuació imprudent del qual és la realment definidora i causant de l'accident mentre que el subministrament d'un equip d'esquí evidentment inadequat per a la menor manca de transcendència en la causació de l'accident i del resultat lesiu com entengué la sentència recorreguda.

IV.- CONSIDERANT: que és evident que l'accident es degué fonamentalment a l'actuació greument imprudent del monitor, al fer esquiar a una nena de 12 anys, sense quasi experiència, en una pista de fort pendent i gran perillositat (classificada com a negra) i en un dia de neu molt dura, el que agreujava els perills, fent cas omís de les 5 caigudes que el dia anterior havia sofert la nena quan assajava l'esquí en una pista de menor perill (classificada com a vermella). Per això la sentència ha de ser confirmada en quant imposa la responsabilitat del monitor Anders S. En canvi es fa més difícil compartir la conclusió a que també arriba la sentència (4t Considerant) d'estimar totalment irrellevant i fora de la relació de causalitat en la producció de l'accident i de les

conseqüències lesives la circumstància que l'equip d'esquí facilitat a la nena fos manifestament inadequat (esquís en estat defectuós, impropis pel seu pes i altura i botes dos números més grans del que corresponia). És patent que la manera de procedir del processat Pedro Eduardo T (encarregat del negoci de lloguer d'equips d'esquí d'E.E.) facilitant a la menor un equip inadequat, no pot considerar-se com un procedir correcte perquè no està ajustat ni al que ha de ser una bona pràctica comercial ni tampoc a les normes de cura que s'han d'observar (sobretot tractant-se d'una nena de curta edat, mancant de tota experiència, que pot no saber advertir els defectes de l'equip). Donada la forma de producció de l'accident no és possible determinar amb exactitud la contribució que ha pogut tenir el fet de portar aquest equip defectuós i sí, en la hipòtesi que no hagués contribuït a la producció de l'accident sí que hauria influït en les conseqüències lesives que seguiren al sortir projectats a distància els esquís i les botes. La lògica indueix a pensar que alguna contribució, bé sigui a l'accident, bé sigui a les conseqüències lesives, ha degut tenir aquella circumstància. I encara que es consideri que la primera obligació del monitor es revisar l'equip d'esquí per comprovar la seva correcta col·locació (especialment tractant-se d'una nena sense experiència) sembla raonable que no se li pugui exigir que comprovi si les botes que calçava la menor eren les que corresponien al seu número, ja que tal circumstància no és visible exteriorment i no se li pot imposar que qui acudeix a realitzar practiques d'esquí vesteixi i calci l'equip a presència del monitor. És clar que unes botes dos números més grans de les que corresponien no ajuden a la subjecció de l'esquiadora sinó tot al contrari i que uns esquís desproporcionats per l'altura i el pes de la nena tampoc ajuden per a la pràctica de l'esquí en les millors condicions de seguretat. Per tot la sentència ha de ser revocada en aquest punt per atribuir al processat responsable de l'entrega de l'inadequat equip d'esquí una responsabilitat per la contribució d'aquell fet a la producció de l'accident i les conseqüències lesives, encara que sigui mínima, front a la més important i decisiva responsabilitat del monitor.

V.- CONSIDERANT: que per les raons que antecedeixen procedeix acollir els recursos contra l'absolució del processat Pedro Eduardo T per imposar a aquest la sanció sol·licitada pel Ministeri Fiscal, i una contribució a les responsabilitats civils derivades de l'accident i de les lesions que seguiren d'un 20% de les quantitats que el

Tribunal a quo estableixi i concreti en els tràmits d'execució de la sentència, corresponent al processat Anders S. la responsabilitat pel 80% restant, declarant responsable civil subsidiari al negoci E.E. respecte de Pedro Eduardo T, i quedant les respectives companyies asseguradores compel·lides al pagament d'aquelles indemnitzacions dins dels seus respectius contractes d'assegurança.

VI.- CONSIDERANT: que pel que respecta l'augment de la provisió de fons sol·licitada per la defensa d'Antoni J.G., el Tribunal de Corts ha fixat de manera adequada i prudent una provisió de 2.000.000.- pts, i ha deixat pel període d'execució de sentència l'avaluació de les diverses despeses al·legades per Antoni J.G. Mesura que es considera correcta i s'ha de confirmar.

VII.- CONSIDERANT: que no procedeix imposar condemna al pagament de les costes processals del recurs a cap de les parts.

Vistes la Constitució, El Codi Penal, el Codi de Procediment Penal, la jurisprudència d'aplicació, i altres fonts del Dret del Principat d'Andorra,

La Sala Penal del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

D E C I D I M

1.- Estimar parcialment (en els termes que a continuació s'indiquen) els recursos interposats pel Ministeri Fiscal i per la representació del processat Anders S., i la cia. d'Assegurances P., i per Antoni J.G. com a representant legal de la menor Irene J.R., contra la sentència del Tribunal de Corts de data 7 d'abril de 1999, dictada en la causa de referència.

2.- Revocar parcialment la sentència recorreguda en el sentit de mantenir la condemna imposada a Anders S. i condemnar també al processat Pedro Eduardo T. com a responsable de la imprudència de la que fou acusat en

primera instància pel Ministeri Fiscal, a la multa de 50.000.- pts.

3.- En concepte de responsabilitat civil derivada de l'accident i de les lesions que seguiren, condemnem a ambdós processats Anders S. i Pedro PEDRO EDUARDO T al pagament de les quantitats que determini el Tribunal a quo en execució de la sentència en proporció d'un 80% a càrrec del processat Anders S. i d'un 20% a càrrec del processat Pedro Eduardo T, declarant la responsabilitat civil subsidiària del negoci E.E., i quedant obligades les respectives Cies asseguradores al pagament de la responsabilitat en les indicades proporcions dins dels seus respectius contractes d'assegurança.

4.- No s'imposa condemna al pagament de les costes processals causades pel recurs a cap de les parts.

5.- Retornar la Causa al M. Iltre. Tribunal de Corts, amb certificació de la present Sentència, per al seu compliment i execució.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.